

Antoni Serramona, testimoni de fe

Dc, 2/02/2022 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Quan un missatge de telèfon m'informava de la mort d'en Toni Serramona, no m'ho creia. Era impossible, havia de ser un error, l'Antoni no podia estar mort. No volia acceptar aquesta notícia. Però, l'autor del missatge era prou de fiar per a creure'm la seva veracitat. Quin cop més, dur. La seva inesperada mort deixa un gran buit interior. L'Antoni Serramona pertany a la categoria dels que considero més que un amic. Sense ell, com a referent que acompanya, la meua vida no s'hauria endinsat pels viarans que he recorregut. La seva presència en moments vitals claus ha estat important per fer possible que ara, passat ja la setantena d'anys, pugui seguir confessant-me cristià i sentir-me membre de l'Església catòlica, tot i les seves imperfeccions. El testimoni de fe d'en Toni i la seva confiança eclesial són peces cabdals en el meu itinerari com a creient.

Ens coneixíem des que jo era un estudiant de primer curs de carrera. Com universitari, tenia moltes inquietuds, una d'elles era poder viure la fe en aquest entorn nou on estava. En aquest desig coincidí amb altres persones que es trobaven en la mateixa situació. Tots plegats, i acompanyats per un petit grup de joves capellans, entre els quals estava l'Antoni Serramona, emprengueren la iniciativa de crear un moviment universitari cristià (Secretariat d'Universitaris Cristians), embrió de què anys més tard seria el MUEC. Foren anys d'intensa reflexió, d'acumulació d'experiències vitals, de neguits, de moments màgics i de desenganys i pors. Érem joves i volíem explorar les oportunitats que ens oferia la vida. El guiatge, i paciència de l'Antoni, fou fonamental. En tot moment, saber posar-se al costat i fer el guiatge espiritual per sobreviure en aquest temps de grans preguntes. Foren uns anys de gran vitalitat, d'enamoraments, compromisos i opcions de vida, unes radicals i altres més acomodades a les circumstàncies personals. Però sempre, en tot moment, tots notàvem la mà de l'Antoni a l'espatlla acollint i participant dels nostres neguits.

L'Antoni Serramona va saber acollir-nos, acompanyar-nos i després, quan la vida de cadascun de nosaltres prengué camins familiars i professionals diferents, seguir mirant-nos des de la distància. Distància que era, en part fictícia, perquè, tard o d'hora es buscava el moment per recuperar l'encontre amb ell i escoltar, amb el seu català d'Alguaire i amb un somriure ple d'experiència, algun comentari, quasi donat al vol, que era fàcilment entès com un consell fraternal. Després d'una certa dispersió del grup d'amics universitaris que donàrem confiança al guiatge de l'Antoni, ell sabé tornar-nos a reunir per reiniciar de nou un espai per compartir l'amistat i l'afecte que ens teníem. Molts més grans ara de quan ens havíem conegut, amb experiències familiars plurals i diverses, amb trajectòries professionals molt diferents i opcions de vida diverses, en Toni sabé lligar-nos entorn de la seva persona i situar l'efecte que ens teníem com el centre del retrobament. Encara està viu en tots nosaltres la trobada per celebrar els seu 80 anys i poder-li regalar un barret per ampliar la seva col·lecció que portava, tant a l'hivern com a l'estiu.

L'existència de l'Antoni Serramona està lligada a l'oratori de Sant Felip Neri, al bell mig de la Barcelona, a tocar de la catedral i paret amb paret, amb la seu del bisbat de la ciutat. L'Antoni fou un felipó convençut del sentit d'aquesta institució eclesial i del seu valor social. L'enorme edifici de l'oratori fou un dels centres

neuràlgics de la seva activitat pastoral amb els universitaris. L'església de l'oratori acollí les nostres celebracions eucarístiques i la presència del Toni fou constant en les diverses trobades, especialment les de Setmana Santa, que el Secretariat d'Universitaris Cristians fèiem. Eren moments d'intensa vivència d'experiències i de compartir efectes. L'oratori fou també un centre d'acolliment i de refugi quan la situació política del país obligava a algun universitari fer-se fonedís per uns dies. Oració, pietat, fidelitat i compromís foren la seva divisa eclesial. No sempre una part d'aquesta església acollí amorosament el testimoni de fe d'en Toni. Patí quan es sentí desemparat per la mare Església. Foren anys foscos viscuts en dolor i silenci. Quan aquests moments s'acabaren l'Antoni Seramona seguí sent fidels als seus valors i principis. Això sí, més relaxadament perquè la salut no sempre l'havia acompanyat en els darrers anys. Però, en cap cas defallí de lliurar-se plenament a algun projecte que pensava que valien la pena impulsar. La restauració de l'orgue de sant Felip Neri, recentment inaugurat, és el seu llegat pòstum. L'Antoni ha començat el darrer viatge a la casa del Pare, en aquests moments algunes persones amigues hem compartit que se'ns fan vives les converses, les discrepàncies i les complicitats teixides. Ell, ben segur, que no ens voldria tristos, sinó alegres i decidits a continuar el camí que junts havíem començat.